

Графъ Шуваловъ отъ друга страна забѣлѣзаль:

„Ако Високата Порта се рѣши да приеме реформитъ, които ѝ се прѣдлагатъ отъ Европа съ настоящия „протоколь, тя може да проводи делегати въ Петербургъ „да разискватъ условиява за обезоржаването; Негово „Императорско Величество би се съгласилъ, но ако се „повторята кланета, подобни на онния въ България, мѣркитъ за обезоржаване ще бѫдатъ спрѣни“.

Лондонскиятъ протоколъ билъ прѣдставенъ на Портата на 3 априлъ; ние неможемъ по-краснорѣчиво да изложимъ впечатлението, което този протоколъ произвель въ Цариградъ, освѣнъ да цитираме единъ параграфъ отъ отговора на великия визиръ.

„....Турция, въ качеството си на независима държава, не може да се признае за страна, поставена подъ „контрола на когото и да било. Като поддържа съ другите приятелски държави отношенията, установени отъ „принципитъ на международното право и трактатитъ, тя „не може да признае въ вжтрѣшнитъ си работи правото „за контролъ на прѣдставителитъ на Великитъ Сили, упълномочени само да покровителствува интереситъ на тѣхнитъ съотечественици.

„Императорското правителство не вижда, съ какво „не е зазлужило правосѫдието на законитъ на цивилизацията, та да е прѣдмѣтъ на такова докачително прѣдъложение, безъ примѣръ въ историята.... Колкото за „мѣркитъ, необходими за изпълнението на реформитъ, „прѣдвидени отъ Великитъ Сили, Императорското правителство вижда въ тѣхъ едно прѣстъжение противъ „правата на Отоманска империя и оронване на нейното „достойнство. Такова поведение отъ страна на Европа е „осѫдително; то е отъ естество да възбуди сериозни „усложнения, както сега така и въ бѫдеще.

Тукъ ясно се рисува намѣрението на турското правителство; мѣжно е да обяснимъ причинитъ на тоя тонъ, като имаме прѣдъ видъ, че цѣла Европа се бѣ съединила противъ Турция, при това послѣдната се намирала въ двойна криза: политическа и икономическа. Дали тя се е надѣвала на нѣкаква помощъ и отъ кого? Може да се прѣдполага, поне като чете човѣкъ дипломатическитъ ко-

